

saa vilde ogsaa Husmandskreditforeningen for Jylland være blevet nødsaget til at gaa til en Renteforhøjelse, og jeg er af den Opfattelse, at Renteforhøjelsen da ikke vilde have indskrænket sig til 1 pCt., men vilde være blevet langt større. Deraf er det indlysende, at de paagældende Laantagere i Kreditforeningerne i alt Fald for nogles Vedkommende vilde have faaet overordentlig vanskeligt ved at klare deres Forpligtelser, og Kreditforeningerne vilde ikke have været i Stand til at bære Tabet alene. De var saaledes stillet, at de maatte have ladet Tabet gaa over til Laantagerne, og ud fra denne Erkendelse forekommer det mig, at man ikke med afgjort Sikkerhed kan sige, at Loven ikke burde have været vedtaget, tværtimod. Man kunde naturligvis have indrettet sig paa den Maade, at Staten kunde være traadt hjælpende til overfor Laantagerne i Kreditforeningerne og hjulpet dem til at bære Tabet, saaledes at Staten havde taget sin Del af de Udgifter, der var fremkommet derved, at saa at sige alle Kreditforeningsobligationer indenfor de paagældende Serier, de Obligationer, der var dobbeltmøntede, var vandret til Udlandet, og det vilde utvivlsomt være sket.

Jeg skønner ikke, at Udvalgsbehandling kan være nødvendig, naar alle faktisk er enige om at tage denne lille Ændring: at Forslagets Gyldighed begrænses til to Aar. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget, ligesom jeg ogsaa skal anbefale det Ændringsforslag, som jeg ventur vil blive stillet.

Himmelstrup: Jeg føler mig foranlediget til at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Pürschel, fordi jeg tror, at det ærede Medlem lagde lidt mere ind i de Bemærkninger, jeg fremsatte om den Valutapolitik, der skulde føres efter 1. Januar 1927, end der i Virkeligheden ligger i dem. Jeg søgte at paapege den naturlige Forbindelse, der efter min Opfattelse er mellem dette Lovforslag og den Valutaordning, vi har truffet, og som altsaa gælder til Udgangen af 1926, og derunder sagde jeg, at vi i Slutningen af 1926 skulde tage op til Overvejelse Spørgsmaalet om, hvorvidt vor Valutapolitik skulde fortsættes efter den samme Linie som den, vi nu var inde paa, eller hvorvidt man skulde gaa til en endelig

Stabilisering af Kronen gennem en Nedsænkning. Der er efter min Opfattelse ikke andre Veje at gaa end en af de to, jeg her har paapeget, og da der faktisk indenfor det danske Samfund er betydende Interesser og Kræfter forbundet med begge de to Opfattelser, er det rimeligst at regne med, at der til den Tid kommer en Diskussion om hele dette Spørgsmaal med en Løsning efter en af de Linier, jeg her har nævnt.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov af 23. December 1922 om Laan til Boligforanstaltninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6577).

Sagen sattes til Forhandling.

J. Chr. Jensen: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at forlænge den nugældende Lovs Gyldighed til 31. December 1925, og det kan jeg fuldt ud anbefale. Det fremgaar for øvrigt af Bemærkningerne, at den Kommission, som Indenrigsministeriet har nedsat til at overveje Boligforholdene i Almindelighed, ikke er blevet færdig med sit Arbejde, hvilket jeg meget kunde have ønsket havde været Tilfældet, thi i saa Fald vilde der sikkert have været Anledning til at fremsætte nogle Bemærkninger om Boligsituationen i al Almindelighed. Da det imidlertid ikke er Tilfældet, tror jeg ikke, der er nogen særlig Grund til at komme ind paa dette Spørgsmaal, og jeg kan derfor indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i dette høje Ting.

Johannes Lou: Jeg skal paa mit Partis Vegne tiltræde det foreliggende Lovforslag, idet vi naturligvis med Hensyn til de Forslag om Bevillinger, der senere kommer, maa staa ganske frit.